

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 401/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti T. s. r. o., zastúpenej A., s. r. o., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 29 R 2/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti T. s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti T. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 29 R 2/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 12. septembra 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že v právnej veci sťažovateľky ako dlžnej navrhovateľky uznesením okresného súdu sp. zn. 29 R 2/2012 zo 14. mája 2012 bola povolená

reštrukturalizácia sťažovateľky v zmysle § 116 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). Počas schôdze veriteľov v zmysle § 126 zákona o konkurze konanej 26. júla 2012 došlo v zmysle § 126 ods. 3 zákona o konkurze k hlasovaniu veriteľov o tom, aby okresný súd vyhlásil na sťažovateľku konkurz. Stalo sa tak na podnet veriteľa S., a. s. (ďalej len „majoritný veriteľ“), pričom v zmysle zásad hlasovania vyplývajúcich z ustanovenia § 126 ods. 3 zákona o konkurze došlo k prijatiu uznesenia schôdze veriteľov o vyhlásení konkurzu tak, ako to vyplýva zo zápisnice predloženej okresnému súdu. Traja veritelia prítomní na schôdzi v protiklade so stanoviskom majoritného veriteľa vyhlásili, že trvajú na reštrukturalizačnom konaní, keďže majoritný veriteľ by zrejme znemožnil akékoľvek ich uspokojenie v prípadnom konkurze. Uznesením okresného súdu sp. zn. 29 R 2/2012 z 27. júla 2012 bolo reštrukturalizačné konanie zastavené, ďalej bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľky a napokon bol ustanovený konkurzný správca.

Sťažovateľka legálnou cestou uplatňovala svoje právo na súdnu ochranu pred veriteľmi formou reštrukturalizačného konania. Napadnutým rozhodnutím okresného súdu však došlo k vyhláseniu konkurzu na jej majetok, pričom akákoľvek spätná konverzia na reštrukturalizačné konanie nie je možná. Sťažovateľka nemá možnosť domáhať sa ochrany pred iným súdom než ústavným súdom, lebo podľa § 198 ods. 1 zákona o konkurze proti rozhodnutiam vydaným v konkurznom konaní, v reštrukturalizačnom konaní alebo v konaní o oddlžení nie je prípustné dovolanie, ale ani mimoriadne dovolanie. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd jej odňal právo podať odvolanie proti uzneseniu o zastavení reštrukturalizačného konania a vyhlásení konkurzu (§ 196 zákona o konkurze v spojení s § 201 Občianskeho súdneho poriadku). Pritom reštrukturalizačné konanie ako forma insolvenčného konania predstavovalo pre sťažovateľku možnosť splniť svoje záväzky z obchodnej činnosti spôsobom, ktorý bude dohodnutý v reštrukturalizačnom pláne, pričom zákonné náležitosti na povolenie reštrukturalizácie boli zo strany sťažovateľky splnené. Základným dôvodom pre povolenie reštrukturalizácie ako spôsobu splatenia dlhov bolo zachovanie potenciálne výnosného podnikania sťažovateľky a realizácia nového podnikateľského zámeru. Vykonaná konverzia reštrukturalizačného konania na konanie

konkurzné predstavuje neočakávaný a zásadný zásah do podnikateľského života sťažovateľky, ako aj do súkromného života jej spoločníkov či osôb konajúcich v jej mene. Napriek závažnosti uvádzaných argumentov účastníkom konania nebola daná možnosť podať proti uzneseniu okresného súdu odvolanie a účinne sa tak brániť proti následkom vyplývajúcim z vyhlásenia konkurzu na majetok sťažovateľky na základe prejavu vôle jediného (majoritného) veriteľa. Okresný súd v uznesení neuviedol sťažovateľku ako osobu a nepriznal jej právo podať odvolanie, čo je v rozpore so zákonom o konkurze a zakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu sťažovateľky, ale aj jej veriteľov (čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy). Reštrukturalizačné konanie predstavuje snahu o kolektívnu dohodu dlžníka s veriteľmi, a to všetkými veriteľmi, o spôsobe vyporiadania existujúcich pohľadávok pod ochranou a dohľadom príslušného súdu. Nie je preto právne možné, aby jediný veriteľ (hoci majoritný) rozhodol o vstupe dlžníka do konkurzu, a tým aj de facto o zániku možnosti ďalej vykonávať podnikateľskú činnosť a o takmer minimálnom uspokojení ostatných veriteľov bez možnosti pre týchto účinne brániť svoje práva a právom chránené záujmy.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 29 R 2/2012 s tým, aby bolo uznesenie okresného súdu z 27. júla 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 €, ako aj náhradu trov konania (právneho zastúpenia) vo výške 269,58 €. Napokon navrhuje vydať dočasné opatrenie, ktorým by ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 29 R 2/2012 z 27. júla 2012, a to až do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

II.

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 29 R 2/2012 z 27. júla 2012 vyplýva, že ním bolo reštrukturalizačné konanie vedené proti sťažovateľke ako dlžníčke zastavené. Ďalej bolo začaté konkurzné konanie proti sťažovateľke ako dlžníčke, pričom zároveň bol aj vyhlásený konkurz na jej majetok spolu s ustanovením správcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť podľa doložky právoplatnosti 3. augusta 2012.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 29 R 2/2012 z 27. júla 2012 odvolanie, ktoré však potom vzala späť.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Jadrom podanej sťažnosti je námietka sťažovateľky, podľa ktorej jej okresný súd v rozpore so zákonom odňal právo podať proti uzneseniu z 27. júla 2012 odvolanie. Práve týmto (podľa sťažovateľky nezákonným) postupom okresného súdu malo dôjsť k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Za situácie, keď podľa názoru sťažovateľky uznesenie okresného súdu obsahuje nesprávne poučenie o odvolaní, a to v tom zmysle, že odvolanie nie je prípustné, mala a mohla sa sťažovateľka brániť podaním odvolania s argumentáciou vysvetľujúcou jeho prípustnosť.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka takto aj postupovala (odvolanie podala), avšak potom podané odvolanie vzala späť.

Zo zisteného skutkového stavu treba dospieť k záveru, že sťažovateľka nevyužila možnosť podať proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, hoci podľa jej vlastného tvrdenia odvolanie bolo prípustné.

Sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukázala), že odvolanie nepodala (resp. vzala späť) z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Vzhľadom na to neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2012